

๒๑

พุ ท ธ ชี โ น ร ส

(๒)

จิตซึ่งบุคคลตั้งไว้ผิด พึงทำบุคคลนั้น
ให้เลวทรามยิ่งกว่าความพินาศเสียหาย
ที่โจรเห็นโจร หรือคนจองเวรเห็นคนจองเวร
ทำแก่กันนั้นเสียอีก

พุทธชินนรสถ (๒)

๑๘๕

บุญ คือ ทุกสิ่งของชีวิต เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข และความสำเร็จ ตั้งแต่ปลูกชนไปจนถึงพระอริยเจ้า บุญเปรียบเสมือนกระแสไฟฟ้าที่สามารถทำให้เครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ ทำงานได้ พระนิพพานซึ่งเปรียบเสมือนโรงผลิตกระแสไฟฟ้าที่คอยจ่ายกระแสบุญมาที่ศูนย์กลางกายของมนุษย์ หากมนุษย์คนใดทำใจหยุดใจนิ่งที่ศูนย์กลางกายได้ ก็จะไปเชื่อมกระแสบุญกับพระนิพพาน เมื่อบุญในตัวเกิด บุญนี้จะไปดึงดูดสมบัติอันเลิศในเมืองมนุษย์ ให้เราได้ใช้สร้างบารมี ประราณาสังขัตติยะจะสมความปรารถนา ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ยิ่งถ้าเราเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ใจจะชุ่มอยู่ในอู่แห่งทะเลบุญ จะดึงดูดสมบัติมาทั้งหยาบ และละเอียด ทำให้เราได้สมปรารถนาในทุกสิ่ง

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน คาถาธรรมบท ว่า

“ทีโส ทิสํ ยนฺตํ กยิรา เวรี วา ปน เวรีนํ
มิจฺฉาปณฺหิตํ จิตฺตํ ปาปิโย นํ ตโต กเร

จิตซึ่งบุคคลตั้งไว้ผิด พึงทำบุคคลนั้น ให้เลวทราม
ยิ่งกว่าความพินาศเสียหาย ที่โจรเห็นโจร หรือคนจองเวร
เห็นคนจองเวรทำแก่กันนั้นเสียอีก”

การเดินทางไกลในสังสารวัฏ เราจำเป็นที่จะต้องตั้ง
เป้าหมายให้ถูกต้อง และชัดเจน เพราะเป้าหมายที่ผิดพลาด

พุทธจริยธรรม (๒)

๑๕๐

หมายถึง การสูญเสียเวลาและโอกาสในสร้างบารมี โจรหรือบุคคลผู้ไม่ปรารถนาดีต่อกัน จะประสงค์ร้ายหรือทำร้ายกันอย่างมากก็แค่ให้ถึงแก่ชีวิตในภพชาติปัจจุบันนี้เท่านั้นแต่เป้าหมายที่บุคคลตั้งไว้ผิด ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายข้ามภพข้ามชาติชนิดที่บางครั้งเราเองนึกไม่ถึง ฉะนั้นจุดหมายปลายทางของสรรพชีวิตในสังสารวัฏคือ พระนิพพาน จึงเป็นเสมือนเส้นทางในการเดินทางไกล ที่เราจะต้องมุ่งหน้าไปให้ถึง เพราะถ้ามัวแวะข้างทาง จะทำให้เราเสียเวลา เหมือนกับอดีตชาติของพระ-ราहुลเถระ เมื่อครั้งที่ยังสร้างบารมีอยู่

*เมื่อคราวก่อนได้เล่าถึงตอนที่คฤหบดีบุตรทั้งสองละจากโลกไปแล้ว ก็ไปบังเกิดตามภพภูมิที่ตนปรารถนา ท่านหนึ่งไปเกิดเป็นพญานาค ส่วนอีกท่านหนึ่งไปบังเกิดเป็นท้าวสักกเทวราช ในภพของพญานาคนั้นมีกฎอยู่อย่างหนึ่งคือ ท้าวมหาราชทั้ง ๔ จะต้องขึ้นไปเฝ้าพระอินทร์ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ทุกกึ่งเดือน เพราะฉะนั้นพญานาคปลุวรินทร์ซึ่งเป็นบริวารของท้าววิรูปักษ์ จะต้องขึ้นไปเฝ้าพระอินทร์พร้อมกับท้าววิรูปักษ์

ฝ่ายพระอินทร์ทอดพระเนตรเห็นพญานาคมาแต่ไกล ทรงจำได้ จึงตรัสถามว่า “ดูก่อนสหาย ท่านได้ไปเกิดในที่ไหนหรือ”

*มก. เล่ม ๓๒ หน้า ๓๙๕

พุทธชิโนรส (๒)

๑๕๑

พญานาคกราบทูลด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจว่า “ข้าแต่ทเววราช ขอพระองค์อย่าตรัสถามเลย เพราะว่าข้าพระองค์ไปเกิดใน กำเนิดของผู้ต้องไปด้วยท้อง สำหรับพระองค์ทรงอธิษฐานไว้ดี จึงทรงบังเกิดในสถานที่อันรื่นรมย์”

พระอินทร์ตรัสปลอบพญานาคว่า “สหาย ท่านอย่ามัว เสียใจไปเลย พระปทุมุตตรลัสมาลัมพทุธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นใน โลกแล้ว ท่านจงทำบุญกุศลกับพระพุทธองค์เถิด แล้วตั้งความ ปราารถนาให้ได้สวรรค์สมบัติ เราทั้งสองจะได้เสวยทิพยสมบัติ ด้วยกัน” พญานาคปฐวินทรก็รับคำ และทูลลากลับมายังนาคพิภพ แต่ก่อนจะไปสู่นาคพิภพได้แวะเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า กราบทูลอาราธนาให้พระองค์เสด็จไปเสวยพระกระยาหารยัง นาคพิภพของตน ครั้นกลับมาถึงนาคพิภพแล้ว ให้นาคบริวาร ช่วยกันจัดแจงเครื่องสักการบูชาตลอดคืน

รุ่งเช้า พระบรมศาสดาตรัสกับพระสุมนเถระผู้เป็น อุปัฏฐากว่า “สุมนะ วันนี้ตถาคตจะไปบิณฑบาตในที่ไกล อย่าให้ ภิกษุบุรุษชนไปด้วยเลย จงให้ไปเฉพาะภิกษุผู้ทรงอภิญญา ๖ เท่านั้น” พระสุมนเถระรับพุทธบัญชาแล้ว แจ้งให้ภิกษุทั้งหลาย ได้ทราบทั่วกัน ทำให้ในวันนั้นมีพระภิกษุสงฆ์ถึง ๑๐๐,๐๐๐ รูป ซึ่งล้วนแต่ทรงอภิญญา เหาะตามเสด็จพระพุทธองค์ไปยัง นาคพิภพ

พุทธชิโนรส (๒)

๑๕๒

พญานาคปฐวินทรพร้อมด้วยบริวารพากันออกไปต้อนรับ พระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมหมู่พระภิกษุสงฆ์ และได้แลดูหมู่สงฆ์ ทุกรูปตั้งแต่รูปแรก ไกล่เรื่อยไปจนกระทั่งเห็นสามเณรผู้เป็นพระ โอรสของพระตถาคต ซึ่งมีอายุน้อยที่สุดในหมู่ภิกษุสงฆ์ เมื่อ เห็นสามเณรแล้วก็พิจารณาดูร่างกายของสามเณร ที่มีลักษณะ คล้ายคลึงกับพระผู้มีพระภาคเจ้ามาก ครั้นพิจารณาแล้วเกิดปิติ ปราโมทย์ว่า “อิทธานุภาพของภิกษุสงฆ์สาวกแม้มีมากมาย แต่ ก็ไม่น่าอัศจรรย์ ส่วนว่าอิทธานุภาพของสามเณรน้อยรูปนี้ น่า อัศจรรย์ยิ่งนัก”

เมื่อพระปทุมุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับนั่งเหนือพุทธ- อาสน์ และเหล่าภิกษุสงฆ์สาวกนั่งถัดกันไปตามลำดับแล้ว สำหรับอาสนะของอุปเวตสามเณร แม้จะอยู่ด้านหลังของภิกษุ- สงฆ์ แต่ก็อยู่ตรงเบื้องพระพักตร์ของพระปทุมุตตรสัมมา- พุทธเจ้าพอดี

ขณะที่พญานาคราชถวายภัตตาหารด้วยจิตเลื่อมใสอยู่นั้น ได้ชำเลืองดูพระผู้มีพระภาคเจ้าบ้าง ชำเลืองดูสามเณรบ้าง เมื่อยิ่งพิจารณาดูสามเณรผู้มีรูปร่างคล้ายกับลักษณะมหาบุรุษ ของพระบรมศาสดา จึงคิดว่า สามเณรน้อยรูปนี้ มีลักษณะ คล้ายกับพระพุทธองค์เหลือเกิน สงสัยสามเณรจะต้องเป็นอะไร กับพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นแน่ เมื่อคิดแล้วจึงเรียนถามพระ-

พุทธชินนร (๒)

๑๕๓

ภิกษุรูปหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ ว่า “ท่านเจ้าข้า สามเณรรูปนี้ เป็นอะไรกับพระตถาคต ขอรับ”

ภิกษุรูปนั้นตอบว่า “สามเณรนี้เป็นพระพุทธรชินนร” พญานาคจึงคิดต่อไปว่า สามเณรนี้เป็นผู้ประเสริฐ ได้เป็นพระโอรสของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ประเสริฐเลิศด้วยพระสิริโฉม มีรูปงามเช่นกับพระองค์ ดังนั้นในอนาคตกาล เราควรจะได้รูปสมบัติเหมือนดังสามเณรรูปนี้บ้าง เมื่อคิดแล้วก็ตั้งใจยิ่งขึ้น พญานาคได้ถวายมหาทานอยู่ตลอด ๗ วัน

เมื่อครบ ๗ วัน ได้ตั้งความปรารถนาเฉพาะพระพักตร์ของพระบรมศาสดาว่า “ด้วยอานุภาพแห่งมหาทานตลอด ๗ วันนี้ ขอให้ข้าพระองค์ได้เป็นพระโอรสของพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคตกาลเหมือนกับสามเณรอุปเวระตะผู้บำเลื่อมใสด้วยเถิดพระเจ้าข้า” พระพุทธองค์ทรงเห็นด้วยอนาคตังสญาณว่า ความปรารถนาของพญานาคนี้จะสำเร็จแน่นอน จึงทรงพยากรณ์ว่า “ท่านจะได้เป็นพระโอรสของพระสมณโคตมพุทธเจ้าในอนาคตกาลสมตามความปรารถนา” ครั้นทรงพยากรณ์แล้ว เสด็จจากนาคพิภพกลับสู่วิหารตามเดิม

เมื่อถึงกำหนดกึ่งเดือน พญานาคขึ้นไปเฝ้าท้าวลักกเทวราช พร้อมกับท้าววิรูปักษ์ ณ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ตามปกติ

พุทธชิโนรส (๒)

๑๕๔

ส่วนพญานาคปฐวินทรกับท้าวลักกเทวราชจะสนทนากันว่า
อย่างไร ทั้งสองท่านปรารถนาจะไปบังเกิดเป็นอะไร และจะ
ต้องสร้างบารมีกันอย่างไร คงต้องมาฟังกันในครั้งต่อไป

จากเรื่องที่เล่ามานี้ เราจะเห็นได้ว่า ต้นแบบที่ถูกต้อง
เป็นสิ่งที่หาได้ยากมากในโลกยุคปัจจุบันนี้ เพราะคนส่วนใหญ่
กำลังมีค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง มีแบบอย่างที่ไม่สมบูรณ์ ถ้าเขาได้
บุคคลต้นแบบของการทำความดี ชาวโลกจะได้ดำเนินไปบนเส้น
ทางที่ถูกต้องดีงาม เราอยากให้โลกเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับตัวเรา
โดยเริ่มต้นที่ตัวเราก่อน จะต้องทำความดีเป็นแบบอย่างให้กับ
ชาวโลก เมื่อชาวโลกเห็นเราทำความดี เกิดแรงบันดาลใจ
อยากจะทำประพฤติดุปฏิบัติตามเรา กระแสแห่งความดีจะค่อยๆ
ขยายออกไป ดังนั้นให้พวกเราทุกคน หมั่นสั่งสมบุญกุศลทั้งทาน
ศีล ภาวนาให้เต็มที่ เป็นต้นบุญต้นแบบในสิ่งที่ชาวโลกกำลัง
แสวงหา และขาดแคลน ถ้าทำได้อย่างนี้ ทั้งตัวเราและชาวโลก
จะมีความสุขสมปรารถนา และจะได้เห็นโลกในอุดมคติในยุค
ของเรา

